

2 |

Maya făcu mari ochii violeți și rosti precipitat și plină de convingere:

— Singurul fel în care poți surprinde o fantomă este să pictezi coada vântului.

Cu o mână, ridică micul cal de plastic cafeniu cu alb, trasând grăbită arcade pe deasupra cuverturii plușate. Soarele de iunie coborâse o idee pe cerul din sudul Californiei, revărsându-se prin ferestrele dinspre apus ale casei cu două caturi, unde locuia cu bunica. Maya făcu figurina să salte prin aerul scânteietor, șoptind:

— Sunt o fantomă misterioasă și aparțin stelelor. Cine mă va găsi?

Cu cealaltă mână, alese un armăsar negru și îl repezi după calul fantomatic. Făcu bidiviul negru să galopeze, spunând:

— Zbor ca vântul, mai iute decât gândești. Vîn să te prind.

Calul negru îl depăși pe cel fantomatic.

— Ești al meu pentru totdeauna! spuse ea, împechind figurinele într-o singură mână și ridicându-le deasupra capului.

Caii de jucărie, pur sânge arab, bălțați, pătați Apaloosa și diverse alte rase, care se revărsau dintr-o cutie de pantofi, îi aparținuseră cândva mamei sale. Pe atunci, culorile fuseseră vii: roib, murg, izabel, sur, palomino și dun¹. Anii de mângâieri jucăușe le tociseră nuanțele intense, din care nu mai rămăsese acum decât o urmă de culoare.

Maya nu avea decât cinci ani când muriseră părinții săi. De la accidentul care avusese loc cu șase ani în urmă, locuia cu bunica ei paternă. Nu își amintea mare lucru despre mamă, în afară de ce îi spusese bunica. Că mama ei avea gura prea mare ca să-i fie bine. Că nu făcuse niciodată efortul de a se integra în rafinata societate din Pasadena. Și că locul ei ar fi trebuit să fie acasă, nu să bată lumea în lung și în lat călare. Maya bănuia că erau lucruri mai importante de spus. Lucruri frumoase, precum frânturile de amintiri care i se iveau uneori în minte: mama cântându-i înainte de culcare, cu fața atât de aproape că părul ei lung îi gădila obrații. Sau amintirea aceea vie pe care Maya o adora: ea cu mama, stând într-un mic alcov cu ferestre, într-o încăpere cu un tavan boltit, jucându-se exact cu aceste figurine. Mama îi povestise despre caii fantomatici, care trăiau în sălbăticie, alergând liberi și aparținând doar stelelor. Nu-i așa?

---

¹ Culoare a robei calului pentru care nu există echivalent în română. Roba cailor dun poate avea diverse nuanțe, semnul distinctiv fiind dungile dorsale și zebrăturile de pe picioare (n.t.).

Maya luă o poză de pe fundul cutiei de pantofi și privi țintă la imaginea lucioasă. Mama ei era călare pe un cal bălțat, alb-roșcat, cu frâiele într-o mână și fluturând din cealaltă. Și râdea, cu gura până la urechi și ochii scânteind de bucurie și căldură.

Tânăra din fotografie ar fi putut fi Maya în câțiva ani. Aveau aceeași siluetă delicată și zveltă, părul arămiu și ochi violeți, de neuitat. Diferența era pielea Mayei, o nuanță mai închisă, sugerând rădăcinile sud-europene ale tatălui și bunicii ei.

Maya răsuci fotografia. Pe dos era lipită o bucățică de hârtie, care fusese decupată dintr-o carte cu nume de copii și semnificațiile acestora. Reciti ce scria între May și Maybel.

Maya. O călătorie pe cale să înceapă.

Merse cu poza mamei și cu calul bălțat la fereastră din față a dormitorului ei. Ca de obicei, așeză fotografia pe pervaz, astfel încât să stea cu fața la stradă. Stătu în spatele lor cu mâinile împreunate, privind și ea afară, ca și când ar fi fost spectatori la o paradă.

De la înălțimea aceea, avea o perspectivă bună spre Altadena Lane, cu trotuarele sale lungi și procesiunea de stejari gigantici. Curțile îngrijite se întindeau între alei largi. Cele mai multe garduri erau împovărate de *fuchsia bougainvillea*¹. Hortensia înflorea, iar

---

¹ Numită și floarea de hârtie (n.tr.).

inflorescențele ei de culoarea lavandei erau cât farfuriile. Dar Maya privi dincolo de toate acestea. Încercă să își imagineze tot ce știa căluțul despre mama ei, iar ea nu: viața departe, departe de Pasadena, plină de armăsari și iepe, frâie de piele, cizme, șei și o bucurie nețărmurită. Ce o făcuse pe mama ei să fie atât de fericită? Maya se întreba dacă în propriul ei răs se auzea ecoul râsetelor mamei sale. Chipul i se înnegură. Uitase de multă vreme sunetul râsului mamei sale și, mai mult, nu-și amintea când își auzise ultima dată propriul răs.

Brusc se auzi un sunet și ușa dormitorului se deschise.

Maya se răsuci pe călcâie.

Noua menajeră, Morgana, care locuia cu ea și bunica, intră în cameră. Era angajată doar de o săptămână, se dădea peste cap să li facă pe plac bunicii și, cel puțin până acum, era aliata înfocată a acesteia din urmă. Chiar și așa, Maya știa că nu era decât o chestiune de timp până când avea să li se alătore tuturor celor care plecaseră, pufnind apăsât sau plângând în hohote de ușurare. Cândva, încercase să își amintească de toate menajerele pe care le cunoscuse de când venise să locuiască cu bunica, dar pierdu șirul la optsprezece.

— Verificam doar cum merg temele, spuse Morgana.

Era mai slabă, mai în vârstă și mai băgăcioasă decât majoritatea. Îmbrăcată cu rochia neagră obligatorie, cu șorț alb, cu părul negru strâns în coc la ceafă, arăta ca un pinguin ridat și subnutrit.

Morgana privi țintă la caii de jucărie de pe pat.

— Maya, bunica ta a precizat foarte clar cum trebuie să se desfășoare ziua ta. Te însoțesc la școală și de acolo acasă. După aceea, trebuie să îți faci temele până la ora cinei, la șase. Fără joacă, roști ea, ridicând din sprâncene.

Maya îi aruncă un zâmbet suav.

— Mi-am terminat deja temele. Și am doar note de zece. Așa că nu trebuie să mă verifici. Celelalte menajere nu o făceau. Am făcut o înțelegere: coboram la cină la timp, iar ele mă lăsau în pace, în camera mea. Atâta timp cât am numai note bune, pe bunica nu o deranjează.

Morgana se încordă.

— Cred că vei constata că nu sunt precum celelalte menajere. Îmi iau slujba în serios și, dat fiind că bunica ta îmi plătește salariul, care este de trei ori mai mare decât ce primesc de obicei, voi fi atentă la dorințele ei, nu la ale tale. Ca să fiu cât se poate de sinceră, este reconfortant să găsesc un angajator care îmi împărtășește viziunea despre felul în care trebuie supravegheați copiii.

Maya oftă. Cunoștea genul. S-ar putea ca Morgana să reziste ceva mai mult decât majoritatea, dar nu semnificativ.

Morgana făcu semn din cap înspre cai.

— Sunt cât se poate de sigură că bunica ta nu ar fi de acord cu o asemenea trândăvie.

Maya ridică privirea de o inocență irezistibilă.

— Îmi pare foarte rău. Îmi place să mă joc cu ei din când în când, pentru a-mi aminti de mama. Mi i-a dat... știi... înainte.

Atitudinea Morganei se înmuie.

— O, da. Bunica ta a pomenit despre asta. Cum au...?

Maya făcu ochii mari.

— A fost acum șase ani, o mare tragedie. Eram în vacanță în Costa Rica, într-o stațiune luxoasă. Vezi tu, mergeam în câte un loc exotic în fiecare an, doar noi trei. Paris, Hawaii, peste tot. Am mers să facem scufundări într-o lagună frumoasă, cu apa limpede precum cristalul. Ne țineam cu toții de mână și înotam fericiți, privind la peștii tropicali superbi și la reciful de corali. Apoi am început să urmărim o broască țestoasă gigantică. Mama visase mereu să înoate cu broaștele țestoase de mare. Dar, fără să ne dăm seama, am ajuns prea departe și o ambarcațiune cu motor nu ne-a văzut în apă. Maya își flutură mâna în aer. Și a traversat laguna în viteză. *Vrruum!*

Morgana își duse o mână la piept.

— A fost înspăimântător. În ultima secundă, tata m-a luat și m-a aruncat din calea bărcii, salvându-mi viața. Dar, din păcate pentru părinții mei, s-a întâmplat inimaginabilul...

Morgana își duse mâna la față.

Maya luă calul de pe pervaz, clipi alungând câteva lacrimi și își trase nasul.

— Căluții sunt singurele lucruri care mi-au rămas de la mama, dar îi țin ascunși de bunica, din politețe. Bunica are o teamă incontrollabilă de cai. E foarte puternică și îi reînvie tot felul de amintiri îngrozitoare de demult, când a căzut de pe un armăsar extrem de nărvaș. Se înfurie nespus de tare pe oricine menționează acest subiect. Nu îi vei pomeni de ei, nu-i așa?

Morgana o privi țintă pe Maya cu buzele strânse.

— Pune-i deoparte, Maya. Și nu întârzia la cină.

După ce plecă Morgana, Maya privi încruntată spre ușa deschisă. Caii și fotografia erau singurele lucruri care îi rămăseseră de la mama ei. Partea aceea era adevărată. Dar își dădea seama Morgana că restul era o minciună? Avea să o trădeze? Maya se muștră că făcuse o greșală atât de bătătoare la ochi. Nu ar fi trebuit să-și scoată nicidecum caii de jucărie din ascunzătoare în preajma unei persoane pe care nu o pusese la încercare, cum era cazul noii menajere.

Așeză toți caii și fotografia înapoi în cutia de pantofi și o puse la loc în dulap. O îndesă într-o jachetă, al cărei fermoar era ridicat aproape până sus, iar la talie era strânsă cu un șnur. Apoi verifică dulapul să nu cumva să fi lăsat ceva în dezordine. Totul părea să se ridice la înălțimea cerințelor bunicii: fustele de

bumbac, rochițele aranjate și cea mai nouă uniformă școlară în carouri, toate atârinate la distanțe egale. Toate umerășele și gulerele aliniat în aceeași direcție. Vârfurile pantofilor îndreptate înainte, soldățește. Bluza albă pentru ziua următoare atârnată pe ușă, spălată și călcată de Morgana.

Maya se uită în oglinda de vizavi de pat. Își netezi părul cu grijă și îl legă în coadă. Își cercetă fusta în carouri și bluza apretată, să nu cumva să aibă scame, și își verifică șosetele albe subțiri, asigurându-se că erau răsfrânte exact cinci centimetri. I se părură ridicole și demodate. Dar ce conta? Foarte puțini oameni o vedeau. Frecă o pată de pe pantoful stâng, negru, din piele lăcuită, până când i se încinse degetul și începu să o doară. Bunica ura petele.

Ceasul arăta aproape șase fix. Încet, Maya coborî la parter. Pe peretele de vizavi de balustradă, o duzină de poze cu tatăl ei, toate de aceeași mărime și cu rame de lemn identice, aranjate perfect, în ordine cronologică: mai întâi pozele de nou-născut, apoi școala generală, absolvirea liceului și a facultății și evenimente la care purta costum și frac, în toate apărând cu bunica la braț. Ultima fotografie fusese făcută într-un studio: tata, bunica și Maya, pe când avea în jur de doi ani. Tata o ținea în poală, iar ea ridica mânuța grăsuță, de bebeluș, și îi atingea fața. Bunica stătea în spatele lui, cu amândouă mâinile ferm postate pe umerii lui. Maya încetase de multă

vreme să întrebe de pozele de la nunta părinților ei sau de o fotografie cu mama sa. Singura dovadă că mama ei existase era instantaneul ascuns în cutia de pantofi. Și sugestiile fantomatice ale prezenței ei în fotografiile din care bunica îi decupase imaginea.

În sufragerie, fata se îndreptă în vârful picioarelor spre scaunul ei de la masă, având grijă să nu atingă bufetul de mahon în care erau etalate vase albe. Pernele albe din damasc fuseseră acoperite cu plastic transparent, la fel ca toată mobila tapițată din casă. Se strecură în fața scaunului, își netezi fusta sub pulpe și se așază drept, sperând că plasticul nu i se va lipi de piele.

Morgana intră, se așază în fața ușii bucătăriei și cercetă masa.

Ochii Mayei făcură același lucru. Totul părea să fie în ordine: șervetele albe de pânză la doi centimetri și jumătate de margine, împăturite și așezate cu îndoitura spre stânga. Carafa de apă stătea pe șervetul de ceai împăturit, cu mânerul orientat spre dreapta. Maya nu descoperi nicio abatere, nici măcar o cută pe fața de masă albă de brocart. Scoase un vag oftat de dezamăgire. Morgana era bună.

Ceasul din hol bătu ora șase.

Maya își împreună mâinile în poală și așteptă.